

ATELIER THEATRAL GREC

**ΕΜΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ**



Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑΣ ΑΙΩΡΑΣ

4, 5, 6
12 αιώνες 13/3/2005

Δυο λόγια για την παράσταση

Εφέτος κλείνουν 10 χρόνια απο το πρώτο έργο της παιδικής μας σκηνής, το 'Ματία τον Πρώτο' της Άλκης Ζέη που ανεβάσαμε το Νοέμβριο του 1995. Η ανταπόκριση που βρήκαμε μας έκανε να συνεχίσουμε ανεβάζοντας έργα που απευθύνονται σε παιδιά θεατές αλλά και παιδιά συντελεστές. Τρεις ολόκληρες 'γενιές' παιδιών πέρασαν απο το σανίδι του θεατρικού μας εργαστηρίου και η τέταρτη συνεχίζει με τον ίδιο ενθουσιασμό και κέφι, γνωρίζοντας Έλληνες συγγραφείς και τα έργα τους.

Κλασικά παραμύθια σαν τον «Σιμιγδαλένιο» του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, διασκευές κλασικών έργων σαν την «Αντζελίνα την Σταχτοπούτα» και τις «Εκκλησιάζουσες» της Κάρμεν Ρονγγέρη, αλλά και έργα που αποτελούν σταθερές αξίες του Ελληνικού θεάτρου σαν την «Τύχη της Μαρούλας» του Δ.Κορομηλά και το «Όνειρο του Δωδεκάμερου» του Γεωργίου Θεοτοκά παρουσιάστηκαν σε μια προσπάθεια να γνωρίσουν τα Ελληνόπουλα των Βρυξελλών την ομορφιά αυτής της τέχνης.

Μετά τη διασκευή του έργου της Μυρτώς Κοντοβά «Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων» πέρυσι, γιορτάζουμε το 2005 τα δεκάχρονα της παιδικής μας σκηνής με μια πραγματικά παραμυθένια περιπέτεια, την «Αρπαγή της πριγκίπισσας Αιώρας» του Πασχάλη Τσαρούχα. Μια περιπέτεια όπου βασιλιάδες, πρίγκιπες και πριγκίπισσες, νεράϊδες και πειρατές κινούνται με ζωντάνια στη σκηνή και καταφέρνουν να δώσουν αίσιο τέλος σε μια μάχη που δίνει το καλό εναντίον του κακού. Το κακό νικιέται για άλλη μια φορά κάνοντας στο τέλος χαρούμενους όλους εκείνους που αγαπούν το καλό και μάχονται το κακό.



Οι γρήγοροι διάλογοι και η διαρκής κίνηση με συνεχή εναλλαγή των σκηνικών ήταν τα βασικά στοιχεία που τράβηξαν την προσοχή μας και μας ώθησαν στο ανέβασμα αυτού του έργου του Πασχάλη Τσαρούχα. Ταυτόχρονα, η απλότητα και η αμεσότητα του έργου συντελούν στο να το παρακολουθούν ευχάριστα μικροί και μεγάλοι θεατές. Ο μύθος γνωστός, λειτουργεί προσφέροντας εμπειρία και γνώση στους μικρούς, αναμνήσεις, νοσταλγία και εικόνες των περασμένων παιδικών χρόνων στους μεγάλους. Η αρπαγή της μικρής πριγκίπισσας από τον κακό βασιλιά μιας άλλης χώρας μόνο πρόσκαιρα βυθίζει σε λύπη και δυστυχία τους γονείς της και όλους τους υπηκόους του βασιλείου τους. Το παλληκάρι όμως την ελευθερώνει και την παντρεύεται στο τέλος προς γενική ανακούφιση και ευχαρίστηση. Όπως ακριβώς θα θέλαμε να γίνεται στην ίδια μας τη ζωή, το τέλος να είναι αίσιο άσχετα από τις ενδιάμεσες δυσκολίες και ταλαιπωρίες.

Ελπίζουμε να φέρουμε και μεις σε αίσιο πέρας την προσπάθειά μας να ζωντανέψουμε θεατρικά αυτό το μύθο που ο Πασχάλης Τσαρούχας τόσο όμορφα και παραστατικά χρωμάτισε στην «Αρπαγή της πριγκίπισσας Αιώρας».

Καλή σας διασκέδαση

Η ομάδα



Περίοδος της Αναγέννησης

Τα κοστουμια που φορούν οι ήρωες στο έργο μας και η μουσική που ακούτε ανήκουν στην εποχή της Αναγέννησης.

Η Αναγέννηση είναι η εποχή που ακολουθεί τον Μεσαίωνα, με νέες αντιλήψεις, νέους στόχους και διαφορετική νοοτροπία. Στο Μεσαίωνα οι άνθρωποι ήταν προσανατολισμένοι στο παρελθόν, τώρα κοιτάνε το μέλλον και οραματίζονται ένα νέο κόσμο! Πίστευαν μέχρι πριν από λίγους αιώνες ότι είναι καταδικασμένοι και καταραμένοι, τώρα είναι βέβαιοι ότι είναι οι εκλεκτοί της φύσης! Ήταν στο παρελθόν υποταγμένοι στους αριστοκράτες και την Εκκλησία, τώρα αρχίζουν να αμφισβητούν την εξουσία και τις αυθεντίες. Η Αναγέννηση αποτελεί για τις επιστήμες, την τέχνη και την τεχνική ένα νέο ξεκίνημα από το σημείο που έμεινε ο πολιτισμός στην ελληνιστική εποχή, με νέα αυτοπεποίθηση και με τις εμπειρίες του Μεσαίωνα καταγεγραμμένες.

Καταρχάς πρέπει να τονιστεί ότι το όριο μεταξύ Μεσαίωνα και Αναγέννησης τοποθετείται διαφορετικά, ανάλογα με την ειδικότερη οπτική γωνία των ιστορικών, αλλά και με τη χώρα στην οποία αναφερόμαστε. Το απλούστερο θα ήταν να τεθεί αυτό το όριο στο στρογγυλό έτος 1500. Μια τέτοια ουδέτερη επιλογή δείχνει αντικειμενική, δεν δίνει όμως την αναγκαία έμφαση στα αποφασιστικής σημασίας ιστορικά γεγονότα!

Μερικοί τοποθετούν τη λήξη του Μεσαίωνα στην πτώση της Κων/πολης το 1453, όταν έσβησε οριστικά και η Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, άλλοι πάλι το θέτουν στο έτος 1454, όταν εφευρέθηκε η τυπογραφία, οπότε ξεκίνησε μια πορεία για πολιτισμική ανάταση του κόσμου με την ευρεία διάθεση σε μεγάλες ποσότητες και χαμηλές τιμές όλων των γνώσεων της τρέχουσας εποχής και των εποχών που είχαν παρέλθει. Άλλοι, τέλος, επιλέγουν ως σημαδιακό γεγονός μεταξύ των δύο ιστορικών εποχών το έτος 1492, όταν αποβιβάστηκε ο Χριστόφορος Κολόμβος στην Αμερική. Αν και οι άνθρωποι στο τέλος του 15ου

αιώνα δεν ήταν σε θέση να εκτιμήσουν τη σημασία του γεγονότος της ανακάλυψης του Κολόμβου, οι περισσότεροι σύγχρονοί του δε μάλλον δεν το πληροφορήθηκαν καν, με το πλεονέκτημα της ύστερης γνώσης μπορούμε να αποφανθούμε σήμερα ότι το έτος 1492 ήταν η απαρχή μιας εξέλιξης που επηρέασε και επηρεάζει μέχρι σήμερα την ιστορία και τον πολιτισμό.

Αλλά και το τέλος αυτής της εποχής ορίζεται διαφορετικά, ανάλογα με το αντικείμενο που μελετάται. Στην πολιτική ιστορία της Ιταλίας θεωρείται συνήθως ότι κλείνει η Αναγέννηση το έτος 1527, όταν τα στρατεύματα του Καρόλου των Βουρβόνων κατέλαβαν και λεηλάτησαν τη Ρώμη. Για τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες (Γαλλία, Γερμανία, Ισπανία, Πορτογαλία) η Αναγέννηση ορίζεται με διαφορετικά χρονικά όρια! Στις εικαστικές τέχνες η Αναγέννηση προχωράει μέχρι το τέλος του 16ου αιώνα, οπότε αρχίζει για περίπου ένα αιώνα η εποχή του Μπαρόκ. Στη μουσική ιστορία η Αναγέννηση διαρκεί από το 1400 μέχρι το 1600 και στη συνέχεια ακολουθεί το Μπαρόκ μέχρι το 1750, έτος θανάτου του J.S. Bach. Αυτές οι αναφορές γίνονται μόνο για να επαναλάβουμε ότι τα όρια μεταξύ διαφορετικών εποχών είναι κατά κανόνα αυθαίρετα και εξυπηρετούν μόνο τον καλύτερο συσχετισμό και την ομαδοποίηση των γεγονότων.



Χοροί της Αναγέννησης

Η τέχνη του χορού αναπτύσσεται σε μεγάλο βαθμό κατά την περίοδο της Αναγέννησης. Υπάρχουν πολλοί χοροί: gavotte, basse danse, pavane, allemande, branle, gaillarde και άλλοι.

Άλλοι χορεύονται από τους ευγενείς και άλλοι από τα λαϊκά στρώματα, πάντοτε όμως σε ζευγάρια ή σε ομάδες. Οι χοροί αυτοί της Αναγέννησης προέρχονται από τον Μεσαίωνα και αποτελούνται συνήθως από ζεύγη χορών που περιλαμβάνουν ένα αργό και ένα γρήγορο μέρος. Τον XVI αιώνα κυριαρχεί η σουίτα που αποτελείται από 3 έως 5 χορούς που συνοδεύονται καθόλη τη διάρκειά τους από λαούτα της εποχής.

Στο έργο μας σήμερα θα δείτε δύο παραλλαγές του χορού branle, που χορευόταν σε διάφορες περιφέρειες από τον XV έως και τον XVII αιώνα. Είναι ομαδικός χορός. Οι χορευτές κινούνται σε αλυσίδα ή σε κύκλο ανάλογα με την παραλλαγή. Διακρίνουμε διάφορες παραλλαγές branle: απλή, διπλή, χαρούμενη, κοφτή. Οι περισσότερες παραλλαγές branle έχουν ρυθμό δυαδικό όπως της Bourgeoisie και της Champagne, ενώ κάποιες άλλες, όπως της Σκωτίας ή του Poitou, έχουν ρυθμό τριαδικό.

Η ομάδα μας θα χορέψει σήμερα μια παραλλαγή branle του Poitou σε τριαδικό ρυθμό και μια παραλλαγή branle double σε δυαδικό ρυθμό.



ΜΠΑΡΟΚ ΟΡΓΑΝΑ

Τα τελευταία 30 χρόνια παρατηρείται μια τάση αναζήτησης του αυθεντικού στυλ ερμηνείας της παλιάς μουσικής, όπως συνηθίζεται να αποκαλείται η μουσική του Μεσαίωνα, της Αναγέννησης και του Μπαρόκ. Οι μουσικολόγοι και οι ερμηνευτές μελετούν χειρόγραφα και ντοκουμέντα της εποχής, προσπαθώντας να αναβιώσουν τον τρόπο ερμηνείας της μουσικής της περιόδου αυτής. Οι μετατροπές που έγιναν στα όργανα, για να ανταπεξέλθουν στις απαιτήσεις των μεγαλύτερων συνόλων και των μεγαλύτερων αιθουσών συναυλιών, αλλοίωσαν τον ήχο που είχαν την περίοδο του μπαρόκ. Η επιστροφή στα όργανα της εποχής που υπήρχαν όταν γράφονταν τα μουσικά έργα είναι βασική προϋπόθεση για την προσέγγιση του αυθεντικότερου στυλ ερμηνείας. Για το λόγο αυτό, οι εκτελεστές χρησιμοποιούν όργανα εποχής ή αντίγραφα των πρωτοτύπων για να ερμηνεύσουν έργα της περιόδου του μπαρόκ, που μέχρι πρόσφατα παίζονταν αποκλειστικά από τα σύγχρονα όργανα της συμφωνικής ορχήστρας. Έτσι έχουμε πάλι στο προσκήνιο το τσέμπαλο, τη *viola da gamba*, το λαούτο, το φλάουτο με ράμφος. Παράλληλα χρησιμοποιούνται στη παλαιότερή τους μορφή όργανα της σημερινής ορχήστρας, τα έγχορδα με δοξάρι της οικογένειας του βιολιού (μπαρόκ βιολί, βιόλα, τσέλο και κόντρα-μπάσσο) και αρκετά από τα ξύλινα και χάλκινα πνευστά (φλάουτο, όμποε, φαγγότο, τρομπέτα, κόρνο).



Πασχάλης Τσαρούχας

Ο Πασχάλης Τσαρούχας (Παπατσαρούχας) γεννήθηκε στον Περισσό και οι ρίζες του φτάνουν στο Σουφλί και την Κεφαλλονιά. Απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του Θεάτρου Τέχνης.

Τομ στο *Γυάλινο Κόσμο* του Τ.Ουίλλιαμς, **Λεονάρδο** στο *Ματωμένο Γάμο* του Φ.Γκ.Λόρκα, **Τροφίμωφ** στο *Βυσσινόκηπο* του Α.Τσέχωφ, **Ρέυ** στη *Βασίλισσα της Ομορφιάς* του Μ.Μ.Ντόναφ, **Μπουμπούλης** στο *Εγώ, η Λασκαρίνα* της Μ.Ντενίση, **Μενέλαος** στην *Ελένη* του Ευριπίδη, **Πιερ** στο *Πόλεμος και Ειρήνη* του Α.Τολστόι, **Γάκης** στη *Ματζουράνα* στο *Κατώφλι* του Γ.Αρμένι, **Τάσος** στους *Εκτελεστές* του Γ.Σκούρτη, **Κουτσός** στο *Ο Τζακ Νίκολσον έστριβε τα τσιγάρα* του D.Lindsay είναι οι σημαντικότερες ερμηνείες τους στο θέατρο.

Πρωταγωνιστεί στις τηλεοπτικές σειρές **Χωρικά Ύδατα** (1998-1999), **Φύγαμε** (2000), **Ερασιτέχνης άνθρωπος** (2000-2001), **Πρόκληση** (2001-2002), **Η Αγάπη ήρθε από μακριά** (2002-2003), **Το παιχνίδι της συγγνώμης** (2003-2004).

Το 1998 αποσπά για την ερμηνεία του στην κινηματογραφική «**Βασιλική**» του Β.Σερντάρη το Κρατικό Βραβείο ερμηνείας Α' ανδρικού ρόλου, το βραβείο καλύτερου ηθοποιού στο 14^ο Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ Mar del Plata της Αργεντινής και το βραβείο καλύτερου ηθοποιού στο 22^ο Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ του Καΐρου της Αιγύπτου.

Βιβλία του:

- ❖ **Η Αρπαγή της Πρίγκιπισσας Αιώρας** (Ελληνικά Γράμματα, 1998, 1999, 2003). Παίχτηκε από το Νέο Θέατρο Θεσσαλονίκης και το ΔΗΠΕΘΕ Ρούμελης την περίοδο 2001-2002.
- ❖ **Η Παράσταση Αρχίζει ... Τώρα** (Πατάκης 1999, 2002, 2004)
- ❖ **Ω τι κόσμος παιδιά** (Ελληνικά Γράμματα 1999). Παίχτηκε από τον Θίασο '81 στο Νέο Ριάλτο την περίοδο 1999-2000 και 2000-2001
- ❖ **Ο Άλλος και ο Άνθρωπος** (Περίπλους, 2000)
- ❖ **Τώρα μπορείς να με σφάζεις** (Ελληνικά Γράμματα, 2001)
- ❖ **Σκούνα Κοραλλία** (Πατάκης 2001) Βραβείο «Κύκλου Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου 2002».

Πασχάλη Τσαρούχα Η Αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς

Σκηνικά: Ελένη Ανδρεάδου

Κοστούμια: Οίκος COSTHEA*

Διδασκαλία χορών και Χορογραφία: Lou Fligel

Μουσική τραγουδιών: Μανώλης Νυχάς

Αφίσα: Θεόδωρος Κασάτης

Τεχνικός φωτισμού: Johan Beckers

Τεχνικοί ήχου: Φραγκίσκος Νικολιάν/Τριαντάφυλλος Σακαλίδης

Φροντιστής σκηνής: Βασίλης Μαθιουδάκης

Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή/ Αγαβνή Μπαγδικιάν/Ράνια Σαραφίδου

Παίζουν με τη σειρά που εμφανίζονται:

Ισκιοδιώχτης:	Τάκης Δασκαλέρος
Σκαρμός:	Γιάννης Κορκόβελος
Σκαρβαίος:	Χρήστος Ιέρνα
Παλαμάρης:	Κίμων Μαυράκος
Μονόχνωτος:	Αντώνης Μπαλαμπάνης
Κανατάρχης:	Τάκης Πλέσσας
Καραμέλα:	Λίτα Καλογεροπούλου
Μπαστούνης:	Στέφανος Καστρινός
Δεκανίκης:	Κίμων Σπανούδης
Ακόλουθοι:	Άννα Καπνουλά Τάσος Νυχάς
Βασιλιάς:	Απόστολος Ιωακειμίδης
Βασίλισσα:	Άννα Παναγοπούλου
Φουσκοκυματώ:	Αναΐς Νικολιάν
Αιώρα:	Ντίνα Αρβανίτη
Βαρυπάτης:	Οδυσσέας Πανόπουλος
Στρατιώτης:	Λεωνίδας Αλεξάκης
Νυχτοβία:	Ελένη Ανδρεάδου

Σπichουργοί:	Εύη Αρβανίτη Νίκη Κυριάκου Λουκία Σιβένα
Λασποδάχτυλοι:	Δάφνη Ιωακειμίδου-Πατακιά Μάρα Στρογγύλη Αλίκη Χριστοφόρου
Αδιάφοροι:	Μυρτώ Δέρβη Τρις Ιωακειμίδου-Πατακιά Αλίκη Κορκόβελου Βανέσσα Φαρσαδάκη
Ξεροκέφαλοι:	Μαρκέλλα Δασκαλέρου Όλγα Πλέσσα Αλεξάνδρα Χριστοδούλου
Παραμάννα:	Μαρία Πατακιά
Καρδινάλιος	Γιώργος Αλεξάκης
Αυλικοί:	Φωτεινή Μηλιώνη Γιώργος Στρογγύλης

*Τα κοστούμια των **Λασποδάχτυλων** και πολλά αξεσουάρ κατασκευάστηκαν από την Ελένη Ανδρεάδου

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

Στην προσπάθειά μας να συγκεντρώσουμε υλικό για το παιδικό θέατρο εντοπίσαμε στο Διαδίκτυο το παρακάτω ενδιαφέρον κείμενο του κ. **Γιάννη Σολακίδη**, δασκάλου του 11^{ου} Δημοτικού Σχολείου Ευόσμου, το οποίο αναδημοσιεύουμε εδώ με την άδειά του:

Θέατρο για παιδιά

Το θέατρο, από τα πολύ παλιά χρόνια αποτέλεσε, εκτός από χώρο τέχνης και πολιτιστικής – πνευματικής επικοινωνίας, μέσο άσκησης νου, ψυχής και σώματος, μέσο επεξεργασίας και έκθεσης των εκφραστικών ικανοτήτων. Μέσα από την κλασική μορφή του το θέατρο λειτούργησε για πολλούς αιώνες ως τέχνη του λόγου, της κίνησης, της εικόνας και του ήχου.

Η εμπλοκή της παιδικής ηλικίας στο «θεατρικό γίγνεσθαι» υπήρξε καταρχήν θεματολογική (θέατρο για παιδιά) ή ήταν αποτέλεσμα μιας προσαρμογής όλων των μεταβλητών του (θέατρο από παιδιά και κυρίως σχολικό θέατρο).

Με την πάροδο του χρόνου αποδεικνύεται ότι η δραματοποίηση και η θεατρική πράξη είναι πολύ προσφιλείς ως και αναγκαίες στις πρώτες ηλικίες, και μάλιστα ότι οι όροι ζωής και εκπαίδευσης της σύγχρονης πόλης επιτείνουν την ανάγκη επίκλησης αυτών των εκφραστικών δρόμων, καθώς τα παιδιά της πόλης παρασύρονται σε ρυθμούς παθητικοποίησης και εκφραστικού μαρασμού.

Το θέατρο λοιπόν είναι ένα από τα τελευταία μέσα – οχυρά ελεύθερης ανάπτυξης της παιδικής φαντασίας, επεξεργασίας των εκφραστικών ικανοτήτων και σύζευξης παιχνιδιού και μάθησης. Το ζητούμενο είναι, βέβαια, το πώς μπορεί να συνδεθούν σχολείο, εκπαίδευση και θεατρική πράξη.

Το πόσο προωθεί, το παιδικό θέατρο, την ολοκλήρωση της προσωπικότητας του παιδιού και επομένως ποιο είναι το μέτρο της αναγκαιότητάς του στη διαμόρφωση του παιδικού χαρακτήρα πρέπει να είναι ο κύριος άξονας της έρευνάς μας στο θέμα της προσφοράς του θεάτρου για παιδιά στα παιδιά. Ακόμη θα πρέπει να εξετάσουμε το πώς θα εξοικειώσουμε τα παιδιά με το θέατρο και στη συνέχεια πώς θα διαμορφώσουμε το «παιδί – θεατή», έτσι που να λειτουργεί επιλεκτικά στο κύκλωμα προσφοράς – ζήτησης, επιζητώντας από μόνο του την παρακολούθηση των καλών παραστάσεων και απορρίπτοντας τις κακές κι εμπορικές.

Είναι φανερό ότι η εξοικείωση του παιδιού με το θέατρο πρέπει να γίνεται

από πολύ νωρίς. Όλοι εμείς οι εκπαιδευτικοί έχουμε παρατηρήσει, μέσα από τη διδακτική μας εμπειρία, τη δίψα του παιδιού να παίζει, ν' αναπαραστήσει, ν' αυτοσχεδιάσει.

Ο Κωστής Παλαμάς γράφει: «Θυμάμαι τα παιχνίδια που έπαιζα παιδί, που αυτοσχεδίαζα, γινόμουν αράδα – αράδα δεσπότης, στρατηγός, λιμαδόρος, φλυαρούσα, ξεφώνιζα, έπιανα γνωριμίες με τους τοίχους, είχα δοσοληψίες με τα μυρμήγκια της γλάστρας. Μόνο με τους ανθρώπους δεν είχα σχέση...».

Είναι το θέατρο μια ανάγκη για το παιδί που απορρέει απ' την ίδια την ψυχοπνευματική του συγκρότηση και εξέλιξη. Αν λοιπόν εκμεταλλευτούμε την ανάγκη αυτή και τη δίψα του παιδιού για το θέατρο είναι φανερό ότι θα πετύχουμε την εξοικείωση του παιδιού με το θέατρο, αποκτώντας ταυτόχρονα ένα ισχυρό διδακτικό εργαλείο.

Τα παιδιά, εκτός του ότι πλουτίζουν το λεξιλόγιό τους, μαθαίνουν να εκφράζονται και με άλλα μέσα, πέρα απ' το λόγο, με τα μάτια, με τα χέρια, το πρόσωπο, το σώμα, που κανείς δεν τα έμαθε να τα χρησιμοποιούν. Εξ ίσου σημαντικό είναι το ότι το θέατρο λειτουργεί μέσα στην ομάδα. Η επικοινωνία, η δυναμική των ομάδων μέσα στην τάξη, είναι υπολογίσιμη δύναμη στη διδακτική πράξη. Τα παιδιά αποκτούν σχέσεις παραδοχής, εμπιστοσύνης, αλληλοεκτίμησης, αλληλοκατανόησης, αλληλοβοήθειας. Ακόμη το θέατρο εστιάζεται γύρω από κανόνες δικαίου και ηθικές αξίες, τι είναι συμφωνημένο και τι μη, που τα παιδιά μαθαίνουν αβίαστα να σέβονται και να τηρούν. Επίσης αποκτούν καλαισθησία με τα σκηνικά και τα κουστούμια.

Συνοψίζοντας τα παραπάνω θα μπορούσαμε να πούμε ότι μέσα από τη δραματοποίηση και τη θεατρική πράξη το παιδί απολαμβάνει και πρέπει να απολαμβάνει:

- ❖ Την ελεύθερη επιλογή του τρόπου έκφρασης και επικοινωνίας.
- ❖ Την αποδέσμευση της φαντασίας του.
- ❖ Τη μεθόδευση της εξάσκησης των εκφραστικών μέσων του (κίνησης, φωνής, προσώπου, λόγου).
- ❖ Την προσωπική στάθμιση του είδους της συμμετοχής του.
- ❖ Το παιχνίδι.
- ❖ Την ανάπτυξη των δημιουργικών δυνάμεών του.
- ❖ Την απελευθέρωση του πηγαίου και του αυθόρμητου.
- ❖ Τη χρήση του συμβολικού βιώματος.
- ❖ Τη δυνατότητα αυτοσχεδιασμού.

- ❖ Τη διερεύνηση της σχέσης με «τον άλλον».
- ❖ Την τριβή με τη δυναμική της ομάδας.
- ❖ Την εναλλαγή των οπτικών της αλήθειας.
- ❖ Τη δημιουργία επικοινωνιακής ατμόσφαιρας.
- ❖ Την εναλλακτική χρήση του χώρου και την παρέμβαση σ' αυτόν.
- ❖ Τον έλεγχο του χρόνου και της κατανομής του.
- ❖ Την διερεύνηση των ορίων μεταξύ πειθαρχίας και αυτοπειθαρχίας προς όφελος της δεύτερης.

Η απαρίθμηση ενός μεγάλου αριθμού μεταβλητών ενέργειας της θεατρικής πράξης, που πάντως δεν ακολούθησε σειρά σημαντικότητας, θα πρέπει να προκαλεί παρά να προβληματίζει τον ανήσυχο παιδαγωγό.

Με δυο λόγια, το πιο σπουδαίο θαρρώ απ' όλα, είναι ότι τα παιδιά διασκεδάζουν, είναι ευτυχισμένα. Η προσωπικότητα του παιδιού ανθίζει, μαθαίνει εύκολα δίχως καταπίεση ή εξάρτηση.

Στόχος εξάλλου του θεάτρου στο σχολείο δεν είναι, και δεν πρέπει να είναι, το ανέβασμα μιας κομφορμιστικής παράστασης, όπως συνηθιζόταν παλιά, αλλά η συμμετοχή των παιδιών σ' όλο το φάσμα της δημιουργίας της: στο κείμενο, στη σκηνογραφία, στη σκηνοθεσία, στο βάψιμο, στην ερμηνεία των ρόλων, στα κουστούμια, στο φωτισμό. Ακόμα στόχος του θεάτρου για παιδιά στο δημοτικό σχολείο δεν είναι να ανακαλύψει ταλέντα ή να φτιάξει μελλοντικούς ηθοποιούς. Ούτε επιδιώκει μόνο να δημιουργήσει ευαίσθητους, επαρκείς και καλλιιεργημένους θεατές που θα εκτιμήσουν και θα αγαπήσουν το θέατρο, παρ' όλο που αυτό αποτελεί αναμφίβολα ένα απ' τα σημαντικά αποτελέσματα της θεατρικής παιδείας.

Ο στόχος του παιδικού θεάτρου στο δημοτικό σχολείο είναι κυρίως να βοηθήσει στην ανάπτυξη ανθρώπων που θα λειτουργούν σε κάθε εκδήλωση της ζωής τους επιλέγοντας δημιουργικές διαδικασίες, που θα αισθάνονται ότι μπορούν να επηρεάσουν το περιβάλλον τους και τα γεγονότα της ζωής τους θετικά και όχι να είναι παθητικοί δέκτες και θύματα ενός περιβάλλοντος, ήδη διαμορφωμένου, που τους επιβάλλει οτιδήποτε. Εφοδιάζει τα παιδιά με δυνατότητες, τα παροτρύνει να ψάξουν για τις δικές τους αλήθειες, επιθυμίες, σκοπούς, να ανακαλύψουν το δικό τους κόσμο, τη δική τους δράση.

Πηγή: Internet

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Βρισκόμαστε στην Κουννημένη χώρα. Ο κουρσάρος Ισκιοδιώχτης φέρνει δώρα για την κόρη του Βασιλιά Παραπαίω, την πριγκίπισσα Αιώρα, σταλμένα από τον βασιλιά της Στεριωμένης χώρας, τον Βαρυπάτη. Προς μεγάλη του έκπληξη, όμως, ο βασιλιάς Παραπαίω και η γυναίκα του Καταρρέω του λένε ότι την Αιώρα την έχει αρπάξει ο βασιλιάς Βαρυπάτης, σκορπώντας σε όλο το βασίλειο δυστυχία και μετατρέποντας ταυτόχρονα τη χώρα τους σε κουννημένη από στεριωμένη που ήταν πριν, ενώ τη δικιά του αντίστοιχα σε στεριωμένη από κουννημένη.

Ο Ισκιοδιώχτης που καταλαβαίνει ότι ο Βαρυπάτης τον εξαπάτησε αναλαμβάνει να πάει με τους ναύτες του και να φέρει πίσω την Αιώρα σώζοντάς την από τα δεσμά της. Στην προσπάθειά του αυτή τον βοηθά και η καλή νεράιδα Φουσκοκυματώ. Η αδερφή της Φουσκοκυματώ όμως, η κακή νεράιδα Νυχτοβία, θυωμένη που ο βασιλιάς Παραπαίω παντρεύτηκε την βασίλισσα Καταρρέω και όχι αυτήν πριν από πολλά χρόνια, βοηθά τον Βαρυπάτη θέλοντας έτσι να τιμωρήσει και να βλάψει τον Παραπαίω και όλο του το Βασίλειο.

Ο Ισκιοδιώχτης πηγαίνει από χώρα σε χώρα και από νησί σε νησί για να βρει την πριγκίπισσα Αιώρα, αλλά ο πύργος του Βαρυπάτη κάθε φορά μετατοπίζεται με τα μαγικά της Νυχτοβίας. Έτσι περνά χωρίς αποτέλεσμα από τη χώρα των Στιχουργών, των Λασποδάχτων, των Αδιάφορων και των Ξεροκέφαλων που δεν τον βοηθούν καθόλου.

Στο τέλος, όμως, η καλή Φουσκοκυματώ με επιμονή και μεγάλη προσπάθεια καταφέρνει να οδηγήσει τον Ισκιοδιώχτη και τους συντρόφους του στη Στεριωμένη χώρα και τον πύργο του Βαρυπάτη. Καταφέρνουν λοιπόν την τελευταία στιγμή, λίγο πριν ο Βαρυπάτης παντρευτεί με τη βία τη πριγκίπισσα Αιώρα να την αρπάξουν με τη σειρά τους και να πάρουν το δρόμο του γυρισμού για την Κουννημένη χώρα του απελπισμένου Παραπαίω. Όμως τα πράγματα έχουν τώρα αλλάξει. Η Κουννημένη χώρα γίνεται ξανά Στεριωμένη, η Αιώρα και ο Ισκιοδιώχτης αποφασίζουν να παντρευτούν και καθώς ξαναπερνούν απ' όλες τις περιέργες χώρες τις βλέπουν αλλαγμένες, με καλούς και πρόσχαρους κατοίκους τους οποίους και προσκαλούν στο γάμο τους.

Φυσικά ο βασιλιάς Παραπαίω, η βασίλισσα Καταρρέω και όλοι οι υπήκοοι τους υποδέχονται με έξαλλη χαρά και ακολουθεί μεγάλο πανηγύρι και χορός για το γάμο τους.

Έτσι ζήσανε αυτοί καλά και μεις καλύτερα.

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
- 7) Τα μονόπρακτα: **Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997 Λουξεμβούργο

- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
 - 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
 - 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
 - 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
 - 19) **Χρυσοβεργαής και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε προσαρμογή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
 - 20) **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέπα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
 - 21) **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπαρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
 - 22) **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
 - 23) **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
 - 24) **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
 - 25) **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε προσαρμογή σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
 - 26) **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
 - 27) **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, της Μυρτώς Κοντοβά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
- Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

Atelier Théâtral Grec

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα